

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 2198

Dosar nr. 301/42/2025

Ședința publică din data de 25 aprilie 2025

Președinte:	Alina-Gianina Prelipcean	- Judecător
	Maria Hrudei	- Judecător
	Ionel Florea	- Judecător
	Mihai Ciobotariu Cerbu	- Magistrat-asistent

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Sorin Chiriaz.

S-au luat în examinare cererea de suspendare a executării sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal formulată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și recursurile declarate de recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României, recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și de recurentul Andrei Ștefan Mitrea împotriva sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au lipsit recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României, recurenții Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și Mitrea Andrei Ștefan și intimata-reclamantă Popescu Gheorghia.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent învederând că:

- procedura de citare a fost realizată în regim de urgență, în conformitate cu prevederile legale în materia contestațiilor electorale;
- recursurile sunt declarate în termen;
- în ceea ce privește recursul promovat de avocat Andrei Ștefan Mitrea, titularul acestuia nu a fost parte în dosarul de fond;
- recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești a formulat o cerere de suspendare a executării sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ;
- la dosarul cauzei au fost înaintate cereri informale, memorii de către numiții Lupea Nicodim Eugen, Constantin Dimitriu, Constantin Nicolae și Erdal Mustafa;

- numitul Erdal Mustafa a formulat inclusiv o cerere intitulată ca fiind o cerere de intervenție și cerere de recurs, însă aceasta nu este motivată, nerespectând prevederile art. 61 și următoarele din Codul de procedură civilă și nu conține niciun element dintre cele cuprinse la art. 486 și 488 din Codul de procedură civilă;

- de asemenea, numitul Lupea Nicodim Eugen, atât înainte, cât și în timpul ședinței de judecată, a transmis la dosarul cauzei în format electronic înscrisuri în cuprinsul cărora se menționează formularea unor plângeri penale, cereri de intervenție accesorie și în nume propriu, solicitări informale din punct de vedere procedural care nu prezintă nici elementele unei cereri de chemare în judecată, nici elementele prevăzute de art. 61 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Înalta Curte constată că prezenta cauză se află la primul termen de judecată, având ca obiect recursurile formulate de recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României, recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și recurentul Andrei Ștefan Mitrea împotriva sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Preliminar, cu privire la recursul declarat de numitul Andrei Ștefan Mitrea, Înalta Curte, din oficiu, invocă excepția lipsei calității procesuale active în calea de atac a recursului, având în vedere că acesta nu a fost parte în fața primei instanțe, după care acordă cuvântul asupra acestei excepții.

Reprezentantul Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror Sorin Chiriaz, pune concluzii de admitere a excepției lipsei calității procesuale active în calea de atac a recursului și de respingere a recursului declarat de Andrei Ștefan Mitrea ca fiind formulat de o persoană fără calitate procesuală activă, având în vedere că numitul Andrei Ștefan Mitrea nu a luat parte la soluționarea pe fond a cauzei.

Înalta Curte, cu privire la cererile înaintate la dosarul cauzei, intitulate cereri de intervenție, reține că acestea, fie că sunt principale sau accesorii, fiind cereri incidentale, trebuie să respecte condițiile prevăzute de art. 194 Cod procedură civilă, sens în care constată că acestea sunt informale și apreciază că nu poate pasi la o eventuală analiză a admisibilității acestora, atât timp cât acestea nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi apreciate ca fiind cereri incidentale și analizate ca atare, după care acordă cuvântul asupra cererii de suspendare a executării sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal, formulate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, în temeiul prevederilor art. 484 alin. (2) Cod procedură civilă.

Reprezentantul Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror Sorin Chiriaz, solicită admiterea cererii de suspendare a executării sentinței recurate, astfel cum a fost formulată.

Înalta Curte, luând act că nu se formulează alte cereri, în conformitate cu dispozițiile art. 392 Cod procedură civilă, declară deschise dezbaterile și acordă cuvântul asupra recursurilor declarate de recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României și recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

Reprezentantul Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror Sorin Chiriaz, solicită admiterea recursurilor, casarea sentinței atacate și rejudecând, respingerea ca inadmisibilă a cererii de chemare în judecată. Menționează că recursul este întemeiat pe motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 4 și 5 Cod procedură civilă, având în vedere că instanța de fond a încălcat competența generală a instanțelor judecătorești, acceptând să se pronunțe asupra unei astfel de cereri, calificate de aceasta ca fiind act administrativ. Solicită, totodată, a se constata că hotărârile Curții Constituționale a României nu pot fi supuse niciunei căi de atac, iar legea națională nu reglementează o competență a instanțelor judecătorești cu privire la alegerea Președintelui României, în mod direct din perspectiva verificării condițiilor. Curtea Constituțională a României are o competență stabilită atât prin Legea nr. 370/2004, dar și prin Constituția României, sens în care este important a se observa temeiul în baza căruia s-a pronunțat Hotărârea Curții Constituționale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024. Astfel, Curtea Constituțională a României nu s-a pronunțat în temeiul Legii nr. 370/2004, ci al prevederilor art. 146 lit. f) din Constituția României, hotărârea fiind astfel pronunțată exclusiv în baza competențelor oferite Curții Constituționale a României de Constituția României. Prin urmare, instanța de judecată nu poate cenzura o competență conferită Curții Constituționale a României prin Constituția României, iar prin procedarea în sens contrar, s-a autoproclamat ca fiind o instanță de control a Curții Constituționale a României. Căile de atac prevăzute de Constituția României, în ceea ce privește instanțele judecătorești, vizează doar hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele de judecată, respectiv judecătorii, tribunale și curți de apel, iar nu hotărâri pronunțate de Curtea Constituțională a României.

Mai mult decât atât, în opinia reprezentantului Ministerului Public, hotărârea Curții Constituționale a României are caracter obligatoriu. Este adevărat că în Constituția României se stipulează că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii de la data publicării lor și nu pot fi atacate, însă aceste aspecte sunt aplicabile și în situația hotărârilor pronunțate de Curtea Constituțională a României, exclusiv în baza competenței oferite acesteia în temeiul prevederilor art. 146 din Constituția României. Nimeni nu poate cenzura aceste hotărâri sau alte acte juridice, nefiind astfel acte administrative, cum în

mod greșit a interpretat instanța de fond. Curtea Constituțională a României a pronunțat respectiva hotărâre în baza rolului său recunoscut de jurisdicție constituțională, motiv pentru care puterea care îi aparține îi este destinată în mod exclusiv și nu poate interveni asupra acesteia instanța judecătorească.

Reprezentantului Ministerului Public precizează că s-a încălcat competența generală a instanțelor judecătorești, sens în care face trimitere la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă, având în vedere că respectiva hotărâre a fost calificată greșit ca fiind act administrativ, sens în care modalitatea în care s-a pronunțat instanța de fond în baza Legii contenciosului administrativ este nelegală.

Concluzionând, reprezentantului Ministerului Public, solicită admiterea recursurilor formulate de recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și de recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României, casarea în totalitate a hotărârii atacate, iar în rejudecare, respingerea acțiunii principale ca inadmisibilă. În ceea ce privește capătul de cerere vizând suspendarea hotărârii Curții Constituționale a României, arată că nu se poate dispune suspendarea unei hotărâri care deja a fost pusă în executare, având în vedere că Hotărârea Curții Constituționale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost pusă în executare de către Biroul Electoral Central la momentul anulării respectivului tur de scrutin, motiv pentru care acest capăt de cerere trebuie să fie respins ca inadmisibil.

Înalta Curte, în conformitate cu dispozițiile art. 394 Cod procedură civilă declară închise dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra cererii de suspendare a executării sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal, formulate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, asupra excepției lipsei calității procesuale active în recurs invocată din oficiu cu privire la recursul promovat de Andrei Ștefan Mitrea, dar și asupra fondului căilor de atac promovate de recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României și recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Obiectul acțiunii deduse judecății

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești - Secția de Contencios administrativ și fiscal la data de 10.04.2025 sub nr. 301/42/2025, reclamanta Popescu Gheorghița, în contradictoriu cu pârâta Curtea Constituțională a României, a solicitat suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea

definitivă a acțiunii în anulare și anularea Hotărârii Curții Constituționale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024, cu obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 135 din data de 24 aprilie 2025 s-a dispus suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluționarea definitivă a cauzei.

S-a admis acțiunea în anulare formulată de reclamanta Popescu Gheorghita, în contradictoriu cu pârâta Curtea Constituțională a României.

S-a anulat Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024.

A fost obligată pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în cuantum de 70 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței menționate la pct. 2 au formulat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, pârâta Curtea Constituțională a României și avocat Andrei Ștefan Mitrea.

3.1. *Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești a formulat, în temeiul dispozițiilor art. 484 alin. (2) din Codul de procedură civilă, cerere privind suspendarea executării sentinței civile nr. 135 din data de 24 aprilie 2025, în ceea ce privește soluția Curții de Apel Ploiești din dispozitivul hotărârii atacate, prin care s-a dispus suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a cauzei.*

Au fost invocate în susținerea cererii considerente legate de practica judiciară care a vizat aceeași Hotărâre a Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, prin care au fost respinse cererile de chemare în judecată, apreciindu-se că instanțele de contencios administrativ nu au competență generală să le judece (cu consecința respingerii acestor cereri ca inadmisibile), precum și considerente vizând nelegalitatea sentinței atacate, cuprinse în motivele de recurs formulate împotriva aceleiași hotărâri.

S-a arătat, în contextul jurisprudenței consolidate, inclusiv al hotărârilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție privind inadmisibilitatea unor astfel de cereri, că suspendarea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32/2024 până la soluționarea definitivă a cauzei induce în societate elemente de insecuritate, cu importante consecințe asupra procedurilor electorale *pendinte*, precum și asupra rolului și atribuțiilor Curții Constituționale, prevăzute de art. 146 -147 din Constituție.

Pentru aceste motive, s-a susținut că se impune suspendarea executării sentinței atacate, hotărâre izolată la nivel curților de apel și în totală contradicție cu jurisprudența unanimă a instanței supreme.

3.2. *Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești a formulat recurs împotriva sentinței nr. 135 din data de 24 aprilie 2025*, invocând motivele de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 4 și 5 din Codul de procedură civilă.

Referitor la cererea privind suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a cauzei, s-a susținut că din interpretarea dispozițiilor art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 rezultă că instanța investită cu o astfel de cerere este datoră a verifica dacă actul a cărui suspendare este cerută este un act administrativ, în sensul atribuit acestei sintagme de art. 2 alin. (1) pct. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Având în vedere că hotărârea Curții Constituționale, pronunțată de aceasta în calitate de singură jurisdicție constituțională, nu întrunește trăsăturile indicate de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (conform art. 11 lit. b) pct. 3 din Legea nr. 47/1992, hotărârile Curții sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor), s-a arătat că aceasta nu poate face obiectul unei suspendări în temeiul art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, motiv pentru care cererea de suspendare trebuia să fie respinsă.

În ceea ce privește soluția privind anularea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, s-a invocat, de asemenea, nelegalitatea sentinței.

Sub un prim aspect, s-a arătat prin motivele de recurs că instanța de judecată, respectiv Curtea de Apel Ploiești, nu era competentă din punct de vedere general să judece prezenta cauză.

În mod greșit instanța a respins excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești invocată de procurorul de ședință, procedând la soluționarea pe fond a cauzei.

În susținerea caracterului întemeiat al excepției, s-a arătat că în practica judiciară au fost identificate cauze similare care au fost soluționate prin admiterea excepției de necompetență generală, cu consecința respingerii cererilor de chemare în judecată, motivat de dispozițiile art. 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora: „Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în România. Curtea Constituțională este independentă față de orice altă autoritate publică și se supune numai Constituției și prezentei legi”, precum și de dispozițiile art. 3 din același act normativ, potrivit cărora: „Atribuțiile Curții Constituționale sunt cele stabilite de Constituție și de prezenta lege. În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea

Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale. Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică".

S-a arătat că, din analiza acestor dispoziții legale, rezultă că legiuitorul nu a înțeles să reglementeze în favoarea instanțelor judecătorești nicio competență în ceea ce privește hotărârile pronunțate de Curtea Constituțională în materia alegerilor prezidențiale. Prin urmare, dispozițiile Legii nr. 554/2004 și dispozițiile Codului de procedură civilă care reglementează căile de retractare nu sunt aplicabile hotărârilor Curții Constituționale, instanțele judecătorești neavând competența de a analiza legalitatea acestora.

Prin raportare la aceste prevederi legale, dar și la dispozițiile Legii nr. 370/2004, s-a susținut că cererea reclamantei de anulare a Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024 nu putea fi soluționată de o instanță de judecată, întrucât cade în sarcina Curții Constituționale a României competența de a exercita rolul de judecător electoral pentru alegerea Președintelui României.

În aceste condiții, cererea de anulare a Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 se lovește de un fine de neprimire, respectiv necompetența generală a instanțelor judecătorești.

În subsidiar, în condițiile respingerii excepției ca nefondate, s-a invocat inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată, sub ambele capete de cerere, atât cel privind anularea, cât și cel privind suspendarea hotărârii Curții Constituționale, sentința atacată fiind nelegală și sub acest aspect.

S-a arătat că, în ipoteza dată, Constituția României nu prevede o cale de atac împotriva hotărârilor Curții Constituționale, acestea având caracter general obligatoriu conform art. 147 alin. (4) din Constituția României.

Hotărârile Curții Constituționale nu sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, întrucât aceste hotărâri nu sunt acte administrative în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, conform căruia: „act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice".

Hotărârea Curții Constituționale nr. 32/06.12.2024 nu este un act unilateral cu caracter individual sau normativ, ci reprezintă un act emis în materia contenciosului constituțional prin care Curtea Constituțională își exercită prerogativa de garant al supremației Constituției, calitate în care veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului, conform art. 142 alin. (1) corelat cu art. 146 lit. f) din Constituție.

Legiuitorul nu a înțeles să reglementeze în favoarea instanțelor judecătorești vreo competență în ceea ce privește hotărârile pronunțate de Curtea Constituțională în materia alegerilor prezidențiale. Prin urmare, dispozițiile Legii nr.554/2004 și dispozițiile Codului de procedură civilă care reglementează cererile formulate pe calea justiției nu sunt aplicabile hotărârilor Curții Constituționale, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 142 și art. 147 alin. (4) din Constituția României, art. 1 alin. (2) și (3) și art. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

S-a invocat în acest sens jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal reprezentată de deciziile nr. 85 din 17 ianuarie 2025 și nr. 770 din 13 februarie 2025.

Din cuprinsul acestora a reieșit că, potrivit atribuțiilor conferite de legea fundamentală, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. f) din Constituția României, Curtea Constituțională a României „veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului”, iar conform art. 82 alin. (1) din Constituție „rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României este validat de Curtea Constituțională.”

În mod corespunzător au fost invocate și dispozițiile art. 37 și dispozițiile art. art. 11 alin. (1) lit. b) pct. a) din Legea nr. 47/1992.

Cu privire la caracterul general obligatoriu al hotărârilor pronunțate de Curtea Constituțională, s-a reținut jurisprudența acesteia, reprezentată de Decizia nr. 827 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009 și Decizia Curții Constituționale nr. 302/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 29 mai 2012.

Concluzionând, recurentul a arătat că, potrivit dezlegărilor date și de Înalta Curte de Casație și Justiție prin deciziile invocate, instanțele nu pot efectua controlul asupra hotărârilor Curții Constituționale, dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 nefiind aplicabile în cazul actelor care privesc atribuțiile jurisdicționale ale Curții Constituționale, de vreme ce instanțele judecătorești nu au competența de a se pronunța asupra legalității hotărârilor instanței de contencios constituțional.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 497 din Codul de procedură civilă, s-a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței civile nr. 135/24.04.2025, pronunțate de Curtea de Apel Ploiești în dosarul nr. 301/42/2025 și, respingerea ca inadmisibile, atât a cererii de suspendare, cât și a cererii de anulare a Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024 pronunțate de Curtea Constituțională.

3.3. *Împotriva aceleiași sentințe, invocând motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, a formulat recurs pârâta Curtea Constituțională a României, solicitând admiterea excepției necompetenței generale a instanțelor judecătorești (reiterată prin cuprinsul motivelor de recurs), admiterea recursului formulat împotriva Sentinței*

nr.135/24.04.2025 a Curții de Apel Ploiești privind anularea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 și desființarea acesteia sub aspectul anulării hotărârii, admiterea recursului împotriva Sentinței nr.135/24.04.2025 Curții de Apel Ploiești privind suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 și desființarea acesteia sub aspectul suspendării executării hotărârii.

A invocat recurența – pârâtă dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, precum și dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituția României, din interpretarea cărora rezultă că nicio instanță judecătorească nu poate contesta sau cenzura legalitatea actului jurisdicțional al Curții Constituționale pronunțat în exercitarea unei atribuții constituționale exprese.

Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, publicată în Monitorul Oficial nr. 1231 din 06.12.2024, este un act al autorității constituționale, emis în exercitarea atribuțiilor constituționale prevăzute de art.146 lit. f) din Constituție și nu poate fi supusă controlului de legalitate realizat de instanțele judecătorești.

În aceste condiții, Curtea de Apel Ploiești, prin abuz de putere, a calificat Hotărârea Curții Constituționale nr. 32/2024 ca fiind un act administrativ, o astfel de hotărâre fiind un act cu caracter jurisdicțional al Curții Constituționale, pronunțat în temeiul art.146 lit. f) din Constituție, care prevede că instanța constituțională are atribuția de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și a confirma rezultatele sufragiului.

Față de aceste considerente s-a arătat că prin sentința pronunțată instanța de fond a depășit atribuțiile puterii judecătorești prin anularea și suspendarea executării unei hotărâri a Curții Constituționale, sens în care devine incident motivul de casare de la art.488 alin.(1) pct.4 din Codul de procedură civilă.

A fost invocată și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție reprezentată de decizia 5935 din data de 11 decembrie 2024, prin care s-a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată.

Pentru aceste motive, s-a solicitat admiterea excepției necompetenței generale a instanțelor judecătorești, și, pe cale de consecință, admiterea recursului, desființarea în totalitate a hotărârii atacate și respingerea cererilor de anulare și de suspendare a executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, publicată în Monitorul Oficial nr.1231 din 06.12.2024, ca inadmisibile.

3.4. *Avocat Andrei Ștefan Mitrea a formulat recurs împotriva sentinței civile nr. 135/24.04.2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești, arătând că*

instanța de fond, în mod nelegal, a admis cererea de chemare în judecată și a dispus anularea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Referitor la interesul de a introduce calea de atac, s-a arătat că legitimitatea acestuia rezultă atât din calitatea sa de cetățean al României, cât și din cea de avocat, calitate în care a depus jurământul de a apăra Constituția și legile României.

A arătat în cuprinsul cererii că hotărârea atacată este vădit nelegală, fiind pronunțată cu încălcarea gravă a dispozițiilor constituționale și legale care reglementează statutul, natura și regimul juridic al deciziilor și hotărârilor Curții Constituționale.

Curtea Constituțională este singura autoritate de jurisdicție constituțională a României, iar actele emise de aceasta nu pot fi supuse cenzurii instanțelor de drept comun.

S-a solicitat a se constata că acțiunea formulată, având ca obiect anularea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, este inadmisibilă, cu consecința admiterii recursului, casării hotărârii atacate și respingerii acțiunii, ca inadmisibilă.

4. Apărările formulate în cauză

Intimata – reclamantă Popescu Gheorghița nu a formulat întâmpinare.

5. Procedura de soluționare a recursului

Arată Înalta Curte că prezenta judecată se realizează conform procedurii de urgență specifice cauzelor în materie electorală, cererea de chemare în judecată fiind întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, reținute, ca atare, și de prima instanță atât în cuprinsul sentinței, cât și al încheierii de ședință de respingere a cererii de preschimbare a termenului de judecată.

Potrivit art. 68 din Legea nr. 370/2004, „(1) Judecarea de către instanțe a cererilor prevăzute de prezenta lege se face potrivit regulilor stabilite de lege pentru ordonanța președințială, cu participarea obligatorie a procurorului.”

În ceea ce privește regulile stabilite de lege pentru ordonanța președințială, dispozițiile art.999 alin.(1)-(3) din Codul de procedură civilă prevăd următoarele:

„(1) În vederea judecării cererii, părțile vor fi citate conform normelor privind citarea în procesele urgente, iar pârâtului i se va comunica o copie de pe cerere și de pe actele care o însoțesc. Întâmpinarea nu este obligatorie.”

(2) Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților. În caz de urgență deosebită, ordonanța va putea fi dată chiar în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților.

(3) Judecata se face de urgență și cu precădere, nefiind admisibile probe a căror administrare necesită un timp îndelungat. Dispozițiile privind cercetarea procesului nu sunt aplicabile”.

Dispozițiile art. 1000 alin. (4) din Codul de procedură civilă, incidente soluționării recursului, fac trimitere la prevederile art. 999 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă, care se aplică în mod corespunzător.

Comunicarea actelor de procedură s-a desfășurat în condițiile art. 154 alin. (6) din Codul de procedură civilă, prin intermediul poștei electronice, dat fiind caracterul urgent al cauzei, văzând și solicitarea expresă formulată în acest sens de către reclamantă prin cererea de chemare în judecată.

6. Soluția instanței de recurs

6.1. Înalta Curte reține că, odată cu recursul exercitat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești asupra fondului, a fost investită și cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 484 alin. (2) din Codul de procedură civilă, privind suspendarea executării sentinței în ceea ce privește dispoziția de suspendare a executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a cauzei.

Conform dispozițiilor art. 484 din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul suspendă de drept executarea hotărârii în cauzele privitoare la desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege.

(2) La cererea recurentului formulată în condițiile art. 83 alin. (2) și (3), instanța sesizată cu judecarea recursului poate dispune, motivat, suspendarea hotărârii atacate cu recurs în alte cazuri decât cele la care se referă alin. (1). Cererea se depune direct la instanța de recurs, alăturându-se o copie certificată de pe cererea de recurs și dovada depunerii cauțiunii prevăzute la art. 719. În cazul în care cererea se face înainte de a ajunge dosarul la instanța de recurs, se va alătura și o copie legalizată de pe dispozitivul hotărârii atacate cu recurs”.

Dispozițiile legale vizează suspendarea efectelor executorii ale unei hotărâri (părți a dispozitivului) susceptibile a fi atacate cu recurs, de către instanța competentă să soluționeze calea, printr-o procedură desfășurată în regim de urgență, chiar anterior înaintării cauzei acestei din urmă instanțe (art. 484 alin. (3) pct. 1) din Codul de procedură civilă), efectele soluției astfel pronunțate producându-se până la soluționarea cauzei prin decizia definitivă pronunțată de către instanța de recurs.

Văzând dispozițiile art. 484 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 32 alin.(1) lit. c) din Codul de procedură civilă privind condiția *formulării unei pretenții*, care trebuie să subziste pe tot parcursul soluționării cererii, Înalta Curte constată că, prin soluționarea recursurilor în regim de urgență, la termenul de față, obiectul cererii de suspendare nu mai subzistă.

Pentru aceste considerente, cererea de suspendare a executării sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal formulată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, va fi respinsă ca rămasă fără obiect.

6.2. *Cu titlu prealabil*, Înalta Curte reține că potrivit dispozițiilor art. 36 din Codul de procedură civilă, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății.

Totodată, art. 458 din Codul de procedură civilă prevede că pot fi exercitate căile de atac *numai de părțile aflate în proces* care justifică un interes, în afară de cazul în care, potrivit legii, acest drept îl au și alte organe sau persoane.

Constatând Înalta Curte că avocatul Andrei Ștefan Mitrea nu a avut calitatea de parte la judecata fondului, iar dreptul de a formula recurs nu îi este dat de vreo normă specială („potrivit legii”), în temeiul dispozițiilor mai sus arătate, urmează să admită excepția lipsei calității procesuale active în recurs și să respingă ca atare recursul formulat de acesta.

6.3. *Analizând recursurile formulate de pârâta Curtea Constituțională a României și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*, în raport de motivele invocate, circumscrise cazurilor de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 4 și 5 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată următoarele:

Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, invocat de ambii recurenți, ce va fi analizat prioritar, intervine atunci când instanța, soluționând cauza, își arogă atribuții specifice puterii executive sau puterii legiuitoare ori în domenii excluse puterii judecătorești.

Acest motiv de recurs se întemeiază pe conceptul de „exces de putere”, examinarea acestui concept permițând determinarea sferei de aplicare a prevederilor art. 488 alin. (1) pct. 4 Cod procedură civilă.

Astfel, excesul de putere semnifică încălcarea principiului separației puterilor în stat, prin imixtiunea instanțelor judecătorești fie în atribuțiile puterii legislative sau executive, fie în domenii excluse puterii judecătorești, precum în situația dedusă judecății, când se pune în discuție imixtiunea puterii judecătorești în atribuțiile jurisdicționale ale Curții Constituționale.

Prin exces de putere se încalcă ordinea constituțională și interesul public, instanța judecătorească exercitând funcțiile puterii judecătorești peste limitele statornicite prin Constituție.

Or, instanța de fond a comis un exces de putere atunci când, analizând cererea de chemare în judecată, a respins excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești invocată de reprezentantul Ministerului Public și a reținut caracterul de act administrativ normativ al hotărârii Curții Constituționale atacate, apreciind aplicabile dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Astfel, Înalta Curte reține că emitent al hotărârii contestate este Curtea Constituțională, care a acționat în exercitarea atribuțiilor sale prevăzute de art. 146 lit. f) din Constituție, acelea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și de a confirma rezultatele sufragiului.

În acest sens, prin Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, publicată în Monitorul Oficial al României nr.1231 din 06.12.2024, Curtea Constituțională a statornicit următoarele:

„1. În temeiul art.146 lit. f) din Constituție, anulează întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a Hotărârii Guvernului nr.1061/2024 privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegerea Președintelui României în anul 2024.

2. Procesul electoral pentru alegerea Președintelui României va fi reluat în integralitate, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Președintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare.

3. Prezenta hotărâre este definitivă și general obligatorie, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aduce la cunoștință publică.”

Temeiurile legale ale acestui act jurisdicțional al Curții Constituționale sunt reprezentate de dispozițiile art.146 lit. f) din Constituția României, ale art.37 alin. (1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art.3 din Legea nr.370/2004 pentru alegerea Președintelui României, în considerarea obligației autorității constituționale de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și a rolului Curții Constituționale, consacrat prin art. 142 din Constituția României, de garant al supremației Constituției.

Conform prevederilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în România”.

Art. 1 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 statuează astfel: „Curtea Constituțională este independentă față de orice autoritate publică și se supune numai Constituției și prezentei legi”.

Potrivit dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 47/1992: „Atribuțiile Curții Constituționale sunt cele stabilite de Constituție și de prezenta lege.

În exercitarea atribuțiilor care îi revin, Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale.

Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică”.

Înalta Curte mai reține și că, potrivit art. 37 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 republicată, Curtea Constituțională veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului; alin. (2) al aceluiași articol menționează că rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României este validat de Curtea Constituțională. În plus, art. 11 alin. (1) lit. b) pct. a) din același act normativ arată că această autoritate de contencios constituțional pronunță hotărâri în cazurile în care veghează la

respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului.

Văzând întregul cadru normativ expus anterior, Înalta Curte constată că nu există nicio dispoziție legală care să instituie competența generală a instanțelor judecătorești în verificarea legalității deciziilor sau hotărârilor pronunțate de Curtea Constituțională ca autoritate de jurisdicție constituțională, sentința instanței de fond fiind nelegală.

În acest sens se reține că, prin Decizia nr. 827 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, Curtea Constituțională a statuat, cu privire la critica adusă caracterului general obligatoriu al actelor emise de către aceasta, că *„este o autoritate publică politico-jurisdicțională care se situează în afara sferei puterii legislative, executive sau judecătorești, rolul său fiind acela de a asigura supremația Constituției, ca Lege fundamentală a statului de drept. Este adevărat că în exercitarea acestei atribuții Curtea dispune de modalități de control jurisdicțional al supremației Constituției, asemănătoare jurisdicției unei instanțe judecătorești, procedurile prin care se realizează atribuțiile Curții au trăsăturile procedurilor judecătorești, iar în exercitarea atribuțiilor, judecătorii sunt independenți și inamovibili. Legiuitorul este îndreptățit să reglementeze competența și atribuțiile Curții Constituționale în mod diferit de acelea ale instanțelor de judecată, fiind vorba de instituții cu natură juridică și funcții diferite, în deplin acord cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorească.”*

Referitor la dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră *„Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în România”*, Curtea Constituțională a mai reținut, prin Decizia nr. 1296 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 18 februarie 2009, că acest text de lege dă expresie prevederilor cuprinse în art. 142 alin. (1) și art. 146 din Legea fundamentală, precizând rolul Curții de garant al supremației Constituției.

Se constată astfel că prima instanță a apreciat în mod nelegal asupra competenței instanțelor judecătorești, față de dispozițiile art. 126 din Constituție, raportat la art. 1 și art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, instanța de control judiciar reținând că aceste prevederi legale vizează exercitarea controlului judecătorec asupra *actelor administrative* emise de autoritățile publice, pe calea contenciosului administrativ, în condițiile Legii nr. 554/2004 sau ale legilor speciale.

Constată Înalta Curte că, astfel cum a arătat în cele ce preced, hotărârea Curții Constituționale contestată a fost pronunțată în temeiul prevederilor art. 142 și art. 146 lit. f) din Constituție, care statuează în arhitectura constituțională atribuția exclusivă a Curții Constituționale de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui, fiind un *act jurisdicțional* al autorității constituționale.

Dispozițiile art. 3 din Legea nr. 370/2004, potrivit căreia „Curtea Constituțională, potrivit art. 146 lit. f) din Constituția României, republicată, veghează la respectarea în întreaga țară a prevederilor prezentei legi și confirmă rezultatele sufragiului” au menirea tocmai de a sublinia rolul și atribuțiile exclusive ale Curții Constituționale, prevăzute de norma constituțională a art. 146 lit. f). De altfel, art. 3 din Legea nr. 370/2004 este o normă complementară textului constituțional, legiuitorul utilizând tehnica legislativă a normei de trimitere, atunci când a făcut referire expresă la dispozițiile art. 146 lit. f) din Constituție.

Față de aceste considerente, Înalta Curte va înlătura ca lipsite de fundament legal considerentele sentinței privind caracterul de act administrativ al hotărârii, raportat la definiția prevăzută de art. 2 alin. (1) lit. c din Legea nr. 554/2004, neaflându-ne în prezenta unui act emis de una dintre Autoritățile publice (prevăzute la Titlul III din Constituție) în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, ci a unei act jurisdicțional al Curții Constituționale, subsumat rolului său stabilit de art. 142 din Constituție, de garant al principiului supremației Constituției, prevăzut la art.1 alin. (5), cu privire la parcursul scrutinului prezidențial, precum și de garant al valorilor constituționale prevăzute la art.1 alin. (3) și art.2 alin. (1) din Constituție.

În raport de aceste considerente, Înalta Curte reține că distincția realizată de judecătorul fondului între regimul deciziilor și hotărârilor emise de Curtea Constituțională, pornind de la o interpretare greșită a dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, nu a avut în vedere și natura atribuțiilor efective exercitate de Curtea Constituțională prin hotărârea pronunțată, sus-amintite.

Argumente ce țin de principiul ierarhiei actelor normative reglementat prin art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative nu pot fi invocate pentru a justifica atragerea competenței instanței de contencios administrativ asupra unui act jurisdicțional exclus acestui control, soluția primei instanțe fiind nelegală și din perspectiva încălcării dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale care prevăd expres că: „Deciziile, hotărârile și avizele Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”.

Or, principiul legalității prevăzut de art. 7 din Codul de procedură civilă, ce decurge din prevederile art. 1 alin. (5) și art. 124 alin. (1) și (3) din legea fundamentală, statuează că judecătorul are îndatorirea de a asigura respectarea dispozițiilor legii, acestuia fiindu-i interzis să înlătore de la aplicare dispoziții dintr-o lege organică, cum sunt cele cuprinse în art. 1 alin. (2) și (3), art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care are un caracter de normă specială în raport de legea contenciosului administrativ, pe motiv că acestea ar contraveni prevederilor constituționale.

Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, potrivit art.126 alin.(1) din Legea

fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective. Conduita instanțelor judecătorești de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, ar încălca principiul separației puterilor în stat, consacrat în art.1 alin.(4) din Constituția României, precum și prevederile art.61 alin.(1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

În aceste condiții, inadmisibilitatea acțiunii ca efect al constatării necompetenței generale a instanțelor judecătorești în soluționarea prezentei cereri este motivată de natura juridică a actului a cărui anulare se solicită, hotărârea atacată fiind un act jurisdicțional al autorității constituționale emis în exercitarea atribuțiilor constituționale consacrate de art. 146 lit. f) din legea fundamentală, instanțele judecătorești neavând competența de a se pronunța asupra legalității acesteia, o interpretare precum cea dată de judecătorul fondului având semnificația unei imixțiuni a puterii judecătorești în atribuțiile jurisdicționale ale Curții Constituționale.

Cu privire la motivele învederate de către reclamanta-intimată referitoare la încălcarea accesului la justiție datorită lipsei de control judiciar asupra deciziilor/hotărârilor pronunțate de Curtea Constituțională, respectiv cu privire la faptul că prezenta acțiune ar fi admisibilă, deoarece în caz contrar s-ar încălca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil, respectiv art. 47 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, Înalta Curte reține considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 302/2012 prin care s-a constatat că nu se încălcă accesul la justiție datorită lipsei de control judiciar asupra actelor jurisdicționale ale Curții Constituționale, astfel:

„În ceea ce privește controlul de constituționalitate, acesta este, de asemenea, înscris în prevederile Legii fundamentale, ca o garanție esențială a respectării drepturilor și principiilor fundamentale într-un stat de drept. Sub aspectul jurisdicției constituționale, în timp s-au impus două modele: cel american, care păstrează plenitudinea de jurisdicție a Curții Supreme, care face parte din puterea judecătorească, respectiv cel european, care dă în competența unei instanțe specializate judecarea cauzelor ce privesc constituționalitatea, instanță situată în afara organizării puterilor statului. Particularitatea Curților Constituționale europene constă în aceea că sunt autorități publice distincte de oricare dintre puterile statului cunoscute tradițional în cadrul democrației constituționale: legislativă, executivă și judecătorească, justiția constituțională reprezentând, așadar, o activitate specializată, diferită de cea specifică autorității judecătorești și exercitată independent de toate celelalte puteri statale. Curțile Constituționale beneficiază de o competență prin atribuire, dar au plenitudine de jurisdicție în privința atribuțiilor stabilite. Curtea Constituțională a României se supune numai Constituției și legii ei organice de organizare și funcționare nr. 47/1992,

competența sa fiind stabilită de art. 146 din Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992.”

Or, principiile generale de drept invocate explicit de reclamanta-intimată nu pot crea norme de competență în favoarea instanțelor judecătorești care nu sunt prevăzute de legiuitor.

În plus, în realizarea rolului constituțional ce revine instanței supreme de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, în primul rând prin promovarea unei jurisprudențe unitare, ca modalitate de respectare a principiului securității juridice, prevăzut implicit în totalitatea articolelor Convenției Europene a Drepturilor Omului, și care constituie unul din elementele fundamentale ale statului de drept (*CEDO, Decizia din 6 decembrie 2007, cererea nr. 30658/05, Beian împotriva României, §39*), Înalta Curte are în vedere și practica sa anterioară, în care prin deciziile nr. 5935/2024, nr. 5970/2024, nr. 85/2025 nr. 581/2025 și nr. 770/2025, având de analizat legalitatea Hotărârii nr. 32 din data de 6 decembrie 2024 pronunțate de Curtea Constituțională a României, a statuat în sensul constatării necompetenței generale a instanțelor judecătorești.

Având în vedere argumentele expuse, care susțin incidența cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, instanța de fond depășind atribuțiile puterii judecătorești atunci când a procedat la verificarea legalității actului jurisdicțional al Curții Constituționale contestat în cauză, Înalta Curte constată că nu se mai impune analiza argumentelor subsumate motivului de casare prevăzut de pct. 5 al aceluiași articol.

7. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, în temeiul prevederilor art. 496 raportat la art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, coroborat cu 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte va respinge cererea de suspendare a executării sentinței atacate ca rămasă fără obiect; va admite excepția lipsei calității procesuale active cu privire la recursul declarat de Andrei Ștefan Mitrea și va respinge recursul declarat de acesta ca fiind formulat de o persoană fără calitate procesuală activă; va admite recursurile pârâtei Curtea Constituțională și Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, va casa în tot sentința atacată și, în rejudecare, în temeiul art. 131 alin. 1 din Codul de procedură civilă, va admite excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești și va respinge cererile de suspendare, respectiv de anulare a Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din data de 06 decembrie 2024 pronunțate de Curtea Constituțională, privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, ca inadmisibile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge cererea de suspendare a executării sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal invocată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, ca rămasă fără obiect.

Admite excepția lipsei calității procesuale active în recurs invocată din oficiu.

Respinge recursul declarat de Andrei Ștefan Mitrea ca fiind formulat de o persoană fără calitate procesuală activă.

Admite recursurile declarate de recurenta-pârâtă Curtea Constituțională a României și recurentul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești împotriva sentinței nr. 135 din 24 aprilie 2025 pronunțate de Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Casează în tot sentința recurată și rejudecând:

Admite excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești.

Respinge cererile de suspendare, respectiv de anulare a Hotărârii Curții Constituționale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024, formulate de reclamanta Popescu Gheorghita, ca inadmisibile.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 25 aprilie 2025, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

JUDECĂTOR,

A. G. Prelipcean

JUDECĂTOR,

M. Hrudei

JUDECĂTOR,

I. Florea

MAGISTRAT-ASISTENT,

M. Ciobotariu Cerbu